

La guerra dels tions

Adrià Aguacil

Il·lustracions de Sebastià Serra

1

El Guardià

4 de desembre
Bosc de Can Maties

Els historiadors consideraven que Ginestà d'Anoia era una vila, perquè tenia tres mil habitants i un passat que es remuntava a feia més de dos mil anys. Però els ginestans, persones senzilles que no es complicaven la vida amb els detalls, deien que vivien en un poble. Vila o poble, Ginestà era un lloc tranquil. No hi passava mai res d'interessant.

Al costat del poble, travessant el riu Ber, s'estenia el frondós bosc de Can Maties. Si t'hi en-

dinsaves una mica, et topaves amb la tanca que envoltava la Zona Prohibida, un terreny on no podia entrar ningú, tret del guardabosc. L'home vivia allà, sol, en una casa molt antiga feta de pedra i fusta. El terra cruixia quan el trepitjaven, les portes grinyolaven quan les obrien i els vidres de les finestres vibraven quan bufava el vent.

El guardabosc era un vell de noranta-cinc anys. Es deia Josep, però tothom l'anomenava Guardià. Tot i haver-se jubilat feia temps, no havia deixat mai de vigilar el bosc –o més ben dit, de protegir la gent del bosc–, una tasca que podia semblar irrellevant, però que era importantíssima. Entre els arbres encorbats i les branques recargolades, entre les arrels tramposes i el fang relliscós, enmig de la calma i el silenci enganyosos, s'hi amagava un poder antic i perillós.

El Guardià protegia Ginestà d'Anoia d'aquell poder. I els ginestans no ho sabien.

Com cada nit, el Guardià va agafar el llibre d'encanteris de la sala d'estar i va sortir a fora. El vent el va rebre udolant i arrossegant les últimes fulles de la tardor.

El vell es va dirigir a una esplanada àrida que hi havia darrere la casa. La lluna brillava rodona. La llum blanca queia sobre una estructura qua-

drada coberta amb una manta i situada al mig de l'esplanada. En destapar-la, el Guardià va revelar una gàbia de metall de les dimensions d'un televisor antic.

A dins hi flotava una criatura immaterial de color verd fosc. Un esperit. Tenia forma d'avet: se li distingien braços, cames i un cap ple de punxes etèries. Observava el guardabosc amb uns ulls negres.

El Guardià va seure davant de la gàbia. Va obrir el llibre, que estava escrit en una llengua morta, i el va començar a llegir.

L'esperit engabiat s'agitava i gemegava. Va intentar escapar-se, sortir per un dels espais entre els barrots, però l'encanteri que el Guardià recitava l'hi impedia.

Quan va acabar, el Guardià va tancar la gàbia i va entrar a casa. Va col·locar el llibre sobre la taula de la sala d'estar i es va acostar a la llar de foc per escalfar-se les mans tremoloses. Tot d'una, mentre mirava les flames, es va començar a trobar malament. El pit li feia mal, i el dolor se li estenia cap al braç esquerre. El Josep sabia perfectament el que això significava.

No, no, no! No podia morir encara! Abans, havia de trobar un successor adequat per a la

seva missió. L'hereu que havia tingut al cap tota la vida, el seu fill, ja no hi era, i no li havia deixat cap net. Havia ajornat massa la designació d'un substitut. Ningú no li semblava correcte. Tenia por de revelar als ginestans el tenebrós secret de Can Maties. Tenia por del que podien fer amb el bosc, sí, però sobretot del que el bosc podia fer-los a ells.

Es va acostar a la tauleta on hi havia el telèfon per trucar a l'ambulància.

Però just abans de despenjar l'auricular, es va desplomar, exhalant un últim alè de vida.